

MAGISZTÉRIUM

THE IRON TRIAL

A vaspróba

 COOL
SELECTION

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

HOLLY BLACK és
CASSANDRA CLARE

MAGISZTERIUM

I. könyv

THE IRON
TRIAL

A vaspróba

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

*Sebastian Fox Blacknek,
akiről még senki sem vésett ijesztő üzenetet a jégbe*

↑ ≈ Δ ○ @

PROLÓGUS

A gleccser fehér oldalán fölfelé kapaszkodó férfi a távolból nézve úgy festhetett, akár egy tányérra lassan felmászó hangya. La Rinconada viskótelepe csupán elszórt pettyek halmaza volt a mélyben, a szél pedig annál erősebben fújt, minél magasabbra hágott a férfi, arcába fújva a porszerű havat, és megfagyasztva fekete haja nedves tincseit. Borostyánszínű védőszemüvege ellenére hunyorgott, mert a hó vakítóan szikrázott a lenyugvó nap fényében.

Ám a férfi nem félt, hogy lezuhan, pedig nem használt sem biztosítókötelet, sem ékeket, csak mászóvasat meg egy jégcsákányt. Alastair Huntnak hívták, és mágus volt. Mászás közben két kezével formálta és idomította a gleccser jegét. Kapaszkodók és fellépők jelentek meg, ahogy centiről centire küzdötte felfelé magát a hegyoldalon.

Mire elérte a barlangot félúton a gleccser teteje felé, Alastair félig átfagyott, és teljesen kimerült az arra való összpontosítástól, hogy megszelídítse a legvadabb

elemeket. A mágia folyamatos használata kiszívta az erejét, de nem mert lelassítani.

A barlang nyitott szájként tárult fel a hegy oldalában, felülről vagy alulról észre sem lehetett venni. Alastair felkapaszkodott a hasadékhoz, és mélyen, szaggatottan beszívta a levegőt. Átkozta magát, amiért nem ért ide hamarabb, amiért hagyta magát megtéveszteni. Az emberek odalent, La Rinconadában látták a robbanást, és arról sutyorogtak, hogy mit jelenthet ez: a tűz a jégben.

Tűz a jégben. Nyilván vészjelzés volt... vagy támadás. A barlang tele volt olyan mágusokkal, akik nem harcolhattak: akik túl öregek vagy túl fiatalok voltak, tele sérültekkel és betegekkel, kisgyermekkel és édesanyjukkal – köztük Alastair feleségével és kisfiával. Itt bújatták el őket, a világ egyik legeldugottabb helyén.

Rufus mester erősködött, hogy különben védtelenek volnának, kitéve a sors kényének-kedvének, Alastair pedig hitt neki. Aztán, amikor a Halál Ellensége nem jelent meg a harcmezőn, hogy szembenézzen a mágusok bajnokával, a minden reménységüket jelentő krétor lánynyal, Alastair rádöbbsent a tévedésére. La Rinconadába sietett, amilyen gyorsan csak bírt. Az út nagy részét egy légelementál hátán repülve tette meg. A viskótelepről aztán gyalog ment tovább, mivel az Ellenség kiszámíthatatlanul, nagy erővel uralta az elementálokat. Minél magasabba mászott, annál jobban elhatalmasodott rajta a rémület.

Ne legyen semmi bajuk! – gondolta magában, ahogy belépett a barlangba. *Könyörgöm, ne legyen semmi bajuk!*

Gyereksírást kellett volna hallania. Arra számított, hogy a barlangot felnöttek izgatott beszélgetésének halk zsongása és az elfojtott mágia zümmögése tölti majd be. Ehelyett csak a szél süvöltése hallatszott, ahogy

végigsöpört a sivár hegycsúcson. A barlang fehér jégfalát vörös és barna foltok borították ott, ahová vér fröccsent, megolvasztva a jeget. Alastair levette a védőszemüvegét, a földre dobta, és beljebb ment a barlangba. Maradék erejét felhasználva sikerült talpon maradnia.

A barlang fala kísértetiesen foszforeszkált. A beszűrődő fényen kívül ez volt az egyedüli fényforrás, valószínűleg ez okozhatta, hogy Alastair elbotlott az első holttestben, és kis híján térdre esett. Ijedtében felkiáltott és hátrahőkölt, majd meghallva saját kiáltásának visszhangját, összerezzen.

A halott mágus a felismerhetetlenségig összeégett, ám bőr csuklópántot viselt, nagy rézlappal díszítve, ami azt jelezte, hogy másodikos volt a Magisztériumban. Nem lehetett idősebb tizenhárom évesnél.

Mostanra hozzászokhattál volna a halálhoz – mondta magának Alastair. Egy évtizede álltak már háborúban az Ellenséggel, de néha egy évszázadnak érződött. Eleinte lehetetlennek tűnt, hogy egy fiatalember, még ha krétor is, tényleg le akarja győzni magát a halált. Ám ahogy az Ellenség egyre erősebb, káosz sújtotta serege pedig egyre nagyobb lett, a fenyegetés tagadhatatlanul rettenetessé vált – és végül ide vezetett: a legtehetetlenebbek, a legártatlanabbak könnyörtelen lemészárlásához.

Alastair felegyenesedett, és még mélyebbre ment a barlangba. Egyetlenegy arcot keresett kétségbeesetten. Minden erejét össze kellett szednie, hogy képes legyen elhaladni a Magisztérium és a Céh idős mestereinek, barátok és ismerősök gyermekeinek, és a korábbi csatákban megsérült mágusoknak a holttesteivel. Káosz-sújtottak tetemei heverték köztük, örvénylő szemük örökre elsötétült. Bár a mágusokat váratlanul érte a támadás, nyilván komoly ellenállást tanúsítottak, ha az

Ellenség ilyen sok harcosát sikerült megölniük. Alastair gyomra háborgott a rémülettől, keze-lába elgémberedett, bukdácsolt a testek között... amíg meg nem látta őt.

Sarah-t.

Felesége leghátul feküdt, feje a jégfalnak támasztva. Nyitva volt a szeme, a semmibe bámult. Tekintete üveges volt, szempillájára dér tapadt. Alastair lehajolt, és megcirógatta a nő hűvös arcát. Levegő után kapott, felhördülése a néma csendbe hasított.

De hol a fiuk? Hova lett Callum?

Sarah egy tört szorongatott a jobb kezében. Kiválóan értett a föld mélyéből megidézett érc formálásához. Saját maga készítette ezt a fegyvert, az utolsó magisztériumos évükben. Nevet is adott neki: Szemiramisz. Alastair tudta, hogy a felesége kincsként őrizte ezt a tört. *Ha meg kell halnom, akkor a fegyveremmel a kezemben akarok meghalni* – mondogatta mindig. Ám Alastair nem akarta, hogy Sarah meghaljon.

Ujjait a nő hideg arcához érintette.

Ekkor sírás hangja törte meg a halottakkal teli barlang néma csendjét. Alastair felkapta a fejét. Egy gyermek sírt.

Alastair körbefordult, kétségbeesetten keresve a cérnavékony hangocska forrását. A hang mintha a barlang bejáratának közeléből jött volna. A férfi rohamléptekkel indult el visszafelé, meg-megbotlott a holttestekben, amelyek közül némelyik addigra szobormerevvé fagyott – amíg hirtelen újabb ismerős arcra nem bukkant a le-mészároltak között.

Declan. Sarah fivére, aki megsebesült az utolsó csatában. Úgy tűnt, különös kegyetlenségű légmágia végzett vele; arca elkékült, szeme vérekes volt. Védelmeszóniá alatt egy szőttés takaróba bugyolálva egy

csecsemő, Alastair kislánya feküdt a barlang jéggel borított kövén. A gyermek újra felsírt, panaszos, nyögdecselő hangon.

A férfi szinte önkívületben, a megkönnyebbüléstől remegve lehajolt, és felemelte a gyermekét. Fia fölneézett rá tágra nyílt, szürke szemével, és már nyitotta a száját, hogy ismét felvisítson. Miután a takaró félrecsúszott, Alastair meglátta, miért sír a kicsi. Bal lába rémes szögben állt, akár egy eltört faág.

Alastair próbálta megidézni a földmágiát, hogy gyógygyítsa a fiát, ám alig maradt már ereje, így csak a fájdalmát tudta kicsit enyhíteni. Zakatoló szívvel bepólyálta a csecsemőt a takaróba, és a testeket kerülgetve visszament a barlang mélyére, oda, ahol Sarah hevert. Letérdelt a felesége mellé, feléje tartva a babát, mintha az láthatná.

– Sarah – suttogta, miközben a sírás fojtogatta. – Meg fogom mondani neki, hogy az utolsó leheletedig védelmezted. Úgy nevelem majd, hogy emlékezzen, milyen bátor voltál.

A nő szeme élettelenül meredt a semmibe. Alastair szorosán magához ölelte a gyereket, és kinyújtotta a másik karját, hogy magához vegye Szemiramiszt. Miután kivette a tört felesége kezéből, furcsa nyomokat pillantott meg a jégen a penge közelében, mintha Sarah halálusája közben a földet kaparta volna. Ám a karcolások túl szabályosnak hatottak. Közelebb hajolva Alastair rádöbbsent, hogy szavakat lát – felesége az utolsó csepp erejével szavakat vésett a barlang jegébe.

Ahogy Alastair elolvasta az üzenetet, mintha gyomor-szájon vágták volna a szavak:

FIÚT MEGÖLNI

1. FEJEZET

Callum Hunt élő legenda volt Észak-Karolina egyik kisvárosában, de nem jó értelemben. Hírhedtté vált amiatt, hogy gúnyos megjegyzéseivel elüldözte a helyettesítő tanárokat, ezenkívül szakértője volt az igazgatók, portások és konyhás nénik bosszantásának. Az iskolai tanácsadók, akik kezdetben mindig nagyon lelkesen akartak segíteni neki (elvégre szegény fiúnak meghalt az édesanyja), végül már abban reménykedtek, hogy Call soha többé nem teszi be a lábát az irodájukba. Nincs is annál kínosabb, mintha az ember nem tud elég szellelesen visszavágni egy pimasz tizenkét évesnek.

Call állandóan morcos képét, borzas fekete haját és gyanakvó szürke szemét jól ismerték a szomszédok. Szeretett gördeszkázni, bár eltartott neki egy darabig, mire belejött; több autón még mindig horpadások jeleztek kezdeti próbálkozásait. Gyakran lehetett látni őt a képregénybolt kirakata előtt, a játékautomaták és a videójáték-üzlet környékén. Még a polgármester is ismerte.

Callt nehéz is lett volna elfelejteni, miután a tavaszi utcabál alatt kicsempészett a helyi kisállatboltból egy csupasz földikutyát, amit óriáskígyó-eleségnek szántak. Megsajnálta a vak, ráncos kis teremtményt, ami láthatóan nem volt képes megvédeni magát – és a korrektség jegyében szabadon engedte az összes fehér egeret is, amelyekből szintén kígyóvacsora lett volna.

A fiú nem számított arra, hogy az egerek szanaszét szaladnak az utcabálozók talpa alatt, de hát a rágcsálók nem valami okosak. Arra sem számított, hogy az emberek elrohannak az egerek elől, de hát az emberek se valami okosak, ahogy azt Call édesapja az eset után elmagyarázta. Nem Call tehetett róla, hogy az utcabálnak lőttek, de mindenki – főleg a polgármester – úgy tett, mintha ő lett volna a hibás. Mindennek a tetejébe az apukája visszavitette Call-lel a földikutyát a kisállatboltba.

Call édesapja nem helyeselte a lopást.

Majdnem ugyanolyan rossznak tartotta, mint a mágiát.

↑ ≈ Δ ○ @

Callum az igazgatói iroda előtti kényelmetlen széken fészkelődött, azon gondolkodva, vajon holnap is jön-e még iskolába, és ha nem, akkor hiányozni fog-e valakinek. Újra meg újra végiggondolta, miként is szűrhatná el a mágusvizsgát – lehetőleg a létező leglátványosabb módon. Édesapja rengetegszer elsorolta neki a sikeres bukás módszereit: *Ne gondoldj a világon semmire! Vagy koncentrálj pont az ellenkezőjére annak, amit azok a szörnyetegek akarnak! Vagy összpontosíts valaki más feladatra a sajátod helyett!* Call a vádliját dörgölte, ami az első

óra alatt begörcsölt és megfájdult; ahogy néha szokott. Legalább abban biztos lehetett, hogy a felvételi erőnléti részén – bármi is legyen az – könnyű lesz elbuknia.

A folyosó végén lévő tornateremből odahallatszott az osztály zaja, az edzőcipők csikorgása a fényes parkettán, a gyerekek kiáltozása, ahogy játék közben kötekedtek egymással. Call azt kívánta, bár játszhatna ő is, csak egyszer. Igaz, nem volt olyan gyors, mint a többi gyerekek, és nem tudta olyan jól megőrizni az egyensúlyát, de attól még tele volt energiával. A lába miatt felmentést kapott a tornaóra alól; már általánosban is, valahányszor megpróbált a szünetben futkározni, ugrálni vagy fára mászni, mindig odajött hozzá egy tanár, és rászólt, hogy fogja vissza magát, mielőtt még baja esik. Ha nem hagyta abba, beküldték az udvarról.

Mintha néhány horzsolásnál rémesebb dolog nem is történhetne az emberrel. Mintha Call lába kerülhetett volna ennél is rosszabb állapotba.

A fiú felsóhajtott, és kibámult az üvegajtón át az iskola elé, ahová hamarosan befordul majd az apja autója. Call apukájának olyan kocsija volt, ami óhatatlanul feltűnést kelt: egy 1937-es Rolls-Royce Phantom, csillogó ezüstszínűre festve. A városban senki másnak nem volt ehhez fogható autója. A férfinak egy Újvétség nevű régiségkereskedése volt a főutcán; semmit sem kedvelt jobban, mint öreg, tönkrement holmikát összeszedni és helyrehozni őket, hogy ismét vadonatújnak tűnjenek. Szinte minden egyes hétvégén szerelgetnie kellett a kocsit, hogy rendesen működjön. És folyton kérte Callt, hogy mossa le az autót, meg kenegesse valami régi karosszériára való, fura viasszal, nehogy berozsdásodjon.

A Rolls-Royce tökéletes volt... Call-lel ellentétben. A fiú lenézett az edzőcipőjére, miközben lábával folyamatosan a padlón dobogott. Amikor hosszú farmert viselt, mint most is, nem látszott, hogy a lábának bármi baja volna, de amint felállt és elindult, rögtön a napnál is világosabb lett. Csecsemőkora óta egyik műtétet végezték rajta a másik után, végigcsinált már mindenféle gyógytornát, de nem igazán segített semmi. Még mindig sántított, úgy húzta az egyik lábát, mintha egy jobbra-balra dülöngélő hajón próbált volna egyenesen haladni.

Amikor kicsi volt, néha azt játszotta, hogy kalóz, vagy csak falábú tengerész, aki bátran hullámsírba száll a süllyedő hajójával együtt egy hosszú ágyúcsata után. Játszott kalózosdit és nindzsásat, volt cowboy és ufókutató.

Ám soha, egyetlen játékában sem szerepelt mágia.

Soha, de soha.

Autó dübörgését hallotta, erre talpra kászálódott – de aztán bosszúsan ült vissza. Nem az apja kocsija érkezett, csak egy átlagos, piros Toyota. Egy pillanattal később Kylie Myles, az egyik évfolyamtársnője sietett el előtte, oldalán egy tanárral.

– Sok sikert a balettválogatóhoz! – mondta a lánynak Kemal tanárnő, majd elindult vissza az osztályterembe.

– Köszönöm szépen – szólta utána Kylie, majd furcsa pillantást vetett Callre, mintha végigmérte volna őt. Kylie *soha* nem szokott ránézni. Ez volt a lány egyik meghatározó ismertetőjegye, akárcsak fényes szőke haja és egyszarvús hátizsákja. Valahányszor elmentek egymás mellett a folyosón, úgy nézett keresztül Callen, mintha a fiú láthatatlan lett volna.

Még ennél is furább és meglepőbb volt, hogy Kylie félig-meddig integetésre emelte a kezét, mielőtt elindult kifelé a Toyotához. Call látta a lány szüleit az elülső ülésen, mindketten gondterheltnek tűntek.

Az nem lehet, hogy Kylie is ugyanoda megy, ahova ő maga, ugye? Az nem lehet, hogy ő is a vaspróbára készül. De ha mégis...

Call feltápászkodott a székből. Ha Kylie is a próbára megy, valakinek muszáj figyelmeztetnie.

Sok gyerek azt hiszi, ezzel bizonyíthatja be, milyen különleges – mondta egyszer Call apukája, és hangjából süttött az ellenszenv. Ahogy a szüleik is. Főleg az olyan családokban, ahol a mágikus képesség hosszú generációk óta öröklődik. Az olyan családok pedig, amelyekből már szinte kihalt a mágia, a felemelkedésük lehetőségét látják egy varázserejű gyerekben. De azok a gyerekek a legszánivalóbbak, akiknek egyáltalán nincsenek mágikus erejű rokonaik. Ők azt hiszik, hogy minden olyan lesz, mint amilyenek a filmekben tűnik.

Egyáltalán nem olyan, mint a filmekben.

Ebben a pillanatban az apja kocsija fékcsikorgatva megállt az iskola előtt, teljesen eltakarva Call elől Kylie-t. A fiú az ajtó felé sántikált, kilépett az épületből, de mire kiért a Rolls-Royce-hoz, Mylesék Toyotája épp kikanyarodott a parkolóból és eltűnt szem elől.

Ennyit Kylie figyelmeztetéséről.

– Call! – Édesapja addigra már kiszállt az autóból, és az anyósülés felőli ajtónak dőlt. Fekete, pamacszerű haja – amely ugyanolyan színű és ugyanolyan torzonborz volt, mint Callé – őszült a halántékánál. A hőség dacára könyökfoltos tweedzakót viselt. Callnek gyakran jutott eszébe, hogy az apja úgy néz ki, mint Sherlock Holmes a régi BBC-sorozatból; az emberek néha meglepettnek

tűntek, hogy a férfi nem brit akcentussal szólalt meg. – Felkészültél?

Call vállat vont. Hogy készülhetne fel az ember valamire, ami talán az egész életét tönkretelheti, ha elszúrja? Illetve, ebben az esetben, ha nem szúrja el.

– Asszem.

Apja kinyitotta a kocsiajtót.

– Helyes. Szállj be!

A Rolls-Royce belül ugyanolyan patyolattiszta volt, mint kívül. Call meglepetten tapasztalta, hogy apja berakta a hátsó ülésre a régi mankóit. Évek óta nem szorult már mankóra, legutóbb akkor volt rá szüksége, amikor leesett a mászókárról és kificamította a bokáját – a jó lábának bokáját. Miután apja beült a volán mögé, és beindította a motort, Call a mankókra mutatott, és megkérdezte:

– Azokat meg minek hoztad?

– Minél rosszabbul nézel ki, annál valószínűbb, hogy elutasítanak – felelte az apukája komoran hátrapillantva, miközben kitolatott a parkolóból.

– Ez csalásnak tűnik – ellenkezett a fiú.

– Call, az emberek azért szoktak csalni, hogy *nyerjenek*. A szándékos veszítést nem lehet csalásnak nevezni.

Call grimaszt vágott, de hagyta, gondoljon csak az apja, amit akar. Ő maga egyedül azt tudta biztosan, hogy semmiképpen sem fogja használni azt a két mankót, ha valójában nem szorul rá. Vitatkozni viszont nem akart az apjával. Ma nem. Azok után, hogy a férfi rá nem jellemző módon megégette a reggelinél a pirítóst, ráadásul ráförmedt Callre, amikor a fiú sérelmezte, hogy suliba kell mennie csak azért, hogy pár óra múlva úgylis eljöjjön.

Apja most a volán fölé görnyedt, a fogát csikorgatta, jobb kezével szorosán markolta a sebváltót, értelmetlenül erőszakos mozdulatokkal váltogatva a sebességet.

Call az út menti fák sárguló leveleit bámulta, és igyekezett felidézni mindent, amit csak a Magisztériumról tudott. A legelső alkalommal, amikor az apukája mesélt neki a mesterekről meg arról, hogyan választják ki a tanoncaikat, a dolgozószobájába hívta be Callt, és leültette az egyik nagy bőrfotelbe. A fiú könyökét kötés borította, az ajka pedig fel volt hasadva, mivel verekedett az iskolában, és csöppet sem volt kedve meghallgatni az édesapját. Ráadásul a férfi olyan komolynak tűnt, hogy a frászt hozta Callre. Még a mondandóját is úgy adta elő, mintha azt készült volna közölni, hogy a fiúnak valami rémes betegsége van. Kiderült, hogy a nyavalya nem más, mint a mágiára való hajlam.

Call felhúzta a lábát a fotelba, miközben az apja beszélt. Hozzászókkott már ahhoz, hogy belekössenek; a legtöbb gyerek a lába miatt azt hitte, könnyű elbánni vele. Általában sikerült bebizonyítania, hogy nem is olyan könnyű. Ezúttal azonban egy csapat idősebb srác állta útját a mászóka közelében lévő fészker mögött, miközben hazafelé tartott a suliból. Körbeállták, lökdösték, és a szokásos sértéseket vágták a fejéhez. Callum úgy tapasztalta, hogy az őt letámadók általában meghátrálnak, ha szembeszáll velük, így megpróbált bemosni egyet a legmagasabb srácnak. Ez volt az első hibája. Egy szempillantás alatt lebirkózták a földre, egyikük a térdére ült, egy másik pedig arcon ütötte, így próbálták rávenni, hogy kérjen bocsánatot, és ismerje el magáról, hogy sánta bohóc.

– Bocs, hogy király vagyok, lúzerek – közölte velük Call, majd rögtön ezután elájult.

Legfeljebb egy percig lehetett eszméletlen, mert amikor kinyitotta a szemét, még látta a távolban az elfutó fiúk alakját. Rohanva menekültek előle. Call el sem tudta hinni, hogy ilyen hatásos volt a beszólása.

– Nagyon helyes – mondta, miközben felült. – Fussatok csak!

Aztán körülnézett, és észrevette, hogy a játszótér betonburkolata felhasadt. Hosszú repedés húzódott a hintáktól egészen a fészker faláig, félbehasítva a kis bódét.

Mintha egy mini földrengés törésvonalán feküdt volna.

Call úgy vélte, ennél királyabb dolog még soha életében nem történt vele. Az apja nem értett egyet.

– A varázserő öröklődik – magyarázta a fiúnak a dolgozószobában. – Nem feltétlenül jelenik meg mindenkinél egy adott családon belül, de úgy tűnik, te örökölted. Szerencsétlenségünkre. Nagyon sajnálom, Call.

– Szóval a repedés a földön... Úgy érted, hogy azt én okoztam? – A fiút egyszerre töltötte el szédítő öröm és határtalan rettegés, ám az öröm állt nyeresre. Érezte, hogy szája sarka felfelé görbül, és alig tudott uralkodni magán, hogy el ne mosolyodjon. – Ilyesmire képesek a mágusok?

– A mágusok az elemeket használják fel: a földet, a levegőt, a vizet és a tüzet, még az ürességet is, ami a legerősebb és legborzalmasabb varázslat, a káoszmágia forrása. Rengeteg dologra képesek felhasználni a mágiát, például magát a földet is feltéphetik, ahogy te csináltad. – Apja elmélyülten bólogatott. – Kezdetben, amikor az embert először tölti el a mágia, még nagyon heves. Nyers erő... ám az egyensúly az, ami féken tartja a mágikus képességet. Rengeteg tanulás kell ahhoz, hogy valaki olyan erős legyen, mint egy frissen erejére ébredt mágus. A fiatal mágusok alig képesek visszafogni az erejüket.

De neked, Call, meg kell tanulnod uralkodni felette. És soha többé nem szabad használnod a varázserődöt. Mert különben a mágusok elvisznek az alagútjaikba.

– Ott van az iskolájuk? A Magisztérium a föld alatt van? – kérdezte Call.

– A föld mélyén, ahol senki sem találhat rá – felelte komoran az apja. – Odalent nincs fény. Nincsenek ablakok. Az a hely egy útvesztő. Könnyen eltévedhetnél a barlangrendszerben, ott lelhetnéd halálotat, és senki sem tudna róla.

A fiú megnyalta hirtelen kiszáradt ajkát.

– De te is mágus vagy, nem?

– Anyád halála óta nem használtam a varázserőmet. Soha többé nem is fogom.

– És anya is ott tanult? Az alagutakban? Tényleg?

– Call mohó kíváncsisággal hallgatott meg bármit az édesanyjáról, mindenre kíváncsi volt vele kapcsolatban. Nem sokat tudott róla. Egy régi fényképalbumban talált néhány megsárgult fotót a csinos nőről, akinek haja ugyanolyan tintafekete volt, mint Callé, a szeme színét viszont nem lehetett kivenni. Megtanulta, hogy ne faggassa róla az édesapját. A férfi csakis akkor beszélt Call anyjáról, ha mindenképpen muszáj volt.

– Igen, ott – válaszolta. – És a mágia miatt halt meg. Amikor a mágusok háborúznak, ami gyakran előfordul, nem törődnek azokkal, akik életüket veszítik a harcok miatt. Ez a másik ok, amiért nem szabad felhívnod magadra a figyelmüket.

Aznap éjjel Call üvöltve riadt fel, mert azt hitte, hogy csapdába esett egy alagútban, ráomlott a föld, mintha elevenen eltemették volna. Hiába vergődött, sehogy sem kapott levegőt. Ezután azt álmodta, hogy egy szörnyeteg

elől menekül, amelynek teste füstból volt, szeme pedig ezernyi ördögi színben örvénylett... ám Call a lába miatt nem tudott elég gyorsan futni. Álmában úgy vonszolta maga után a lábát, akár egy élettelen terhet, míg össze nem esett, tarkóján érezve a szörny forró leheletét.

Az osztálytársai a sötétből, az ágy alatt lapuló szörnyektől, zombiktól vagy óriási fejszékű gyilkosoktól féltek. Call a mágusoktól félt, attól pedig még jobban rettegett, hogy ő maga is az.

Most pedig mágusokkal készült találkozni. Azokkal az emberekkel, akik felelősek voltak édesanyja haláláért, valamint azért, hogy az édesapja szinte soha nem nevetett, és nem akadtak barátai, inkább a garázsban kialakított műhelyben üldögélt, folyton bútorokat, autókat meg ékszereket javítgatva. Call úgy gondolta, nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy az ember rájöjjön, miért a tönkrement holmik rendbe hozása az apja mániája.

Elhajtottak egy tábla mellett, ami üdvözölte őket Virginiában. Minden teljesen ugyanolyannak tűnt, mint otthon. Call nem is tudta, mire számított, de ritkán mozdult ki Észak-Karolinából. Nem gyakran utaztak el Asheville-ből, olyankor is csak autóalkatrész-csereberék és régiségvásárok kedvéért, ahol Call matt ezüstneműk, műanyag tasakba csomagolt baseballkártyák és fura, réges-régi, kitömött jakfejek halmai között mászkált, miközben apja valami unalmas cuccon alkudozott.

Callnek szöveget ütött a fejébe a gondolat, hogy ha nem szúrja el a mágusvizsgát, akkor talán soha többé nem mehet el egy ilyen csereberére. Görcsbe rándult a gyomra, és a hideg futkosott a hátán. Csakis arra a tervre akart összpontosítani, amelyet apja vert a fejébe: *Ne gondolj a világon semmire! Vagy koncentrálj pont az ellenkezőjére*

annak, amit azok a szörnyetegek akarnak! Vagy összpontosíts valaki más feladatára a sajátod helyett!

Felsóhajtott. Az apja idegessége rá is kezdett hatni. Nem lesz semmi baj. Egy vizsgát könnyű elszúrni.

A kocsit lehajtotta az autópályáról, egy keskeny útra fordultak rá. Az egyetlen tábla egy repülőgépet ábrázolt, alatta A REPÜLŐTÉR FELÚJÍTÁS MIATT ZÁRVA felirattal.

– Hova megyünk? – kérdezte Call. – Csak nem *repülünk el* valahova?

– Reméljük, nem – motyogta az apja. Az aszfalt hirtelen földútba torkollott. A következő néhány száz méteren úgy döcögtek, hogy Call az ajtóba kapaszkodott, nehogy a nagy rázkódásban beverje a fejét a kocsi tetejébe. A Rolls-Royce-okat nem földutakra találták ki.

Az ösvény egyszeriben kiszélesedett, és a fák szétváltak. Az autó egy nagy tisztásra gördült be. Középen egy óriási hullámlemez hangár állt. Legalább száz kocsi parkolt körülötte, lestrapált kisteherautóktól kezdve majdnem ugyanolyan elegáns – bár sokkal újabb – autókig, mint a Phantom. Call szülőket és nagyjából vele egyidős gyerekeket látott, akik mind a hangár felé siettek.

– Szerintem elkéztünk – mondta.

– Helyes. – Apja zord hangulatban volt, de elégedettnek tűnt. Leállította a kocsit és kiszállt, majd intett Callnek, hogy kövesse. A fiú örömmel állapította meg magában, hogy az apja mintha elfeledkezett volna a mankókról. Meleg volt az idő, a nap tűzött Call sötét pólójának hátára. Farmerjába törölte izzadt tenyerét, miközben átvágtak a parkolón, és beléptek a nagy, fekete hangárba.

Odabent tiszta örület honolt. Nyüzsögtek a gyerekek, hangjuk betöltötte az óriási helyiséget. Az egyik fémfal mentén lelátót állítottak fel; bár sokkal többen elfértek volna rajta, mint amennyien a hangárban összegyűltek,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mégis eltörpült a hatalmas térben. A betonpadlóra élénk, kék ragasztószalaggal ikszeket és köröket ragasztottak.

A lelátóval szemben, a hangár ajtaja előtt – amelyen át azelőtt repülők gurultak ki a kifutópályára – mágusok álltak.